

Arrest

nr. 283 661 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Ndolao LUZEYEMO
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 januari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 12 januari 2023, evenals van het inreisverbod van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die loco advocaat N. LUZEYEMO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker huwde op 14 juli 2007 met een Belgische burger. Hij werd op basis van het huwelijk in het bezit gesteld van een verblijfskaart die telkens werd verlengd tot 2 april 2020. Verzoeker is gescheiden van zijn echtgenote op 5 juli 2019. Op 6 augustus 2020 overleed zijn ex-echtgenote. Uit het huwelijk zijn vier gezamenlijke kinderen voortgekomen, waarvan het jongste kind nog minderjarig is.

1.2. Op 9 januari 2018 werd verzoekers F-kaart gesupprimeerd.

1.3. Op 8 april 2021 diende verzoeker een aanvraag tot de afgifte van een verblijfskaart van familielid van een burger van de unie in in functie van zijn minderjarige dochter K.

1.4. Op 10 september 2021 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20).

1.5. Verzoeker werd op 13 april 2022 opgesloten in de gevangenis

1.6. Op 12 januari 2023, onder een bijlage 13septies, werd besloten tot de afgifte een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer

Naam: [K.K.]

Voornaam: [K.]

[...]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene deed een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn meerderjarig kind, [K.K.L.C.J.B.] op datum van 20.09.2021. Deze aanvraag werd hem op 18.03.2022 geweigerd door middel van een bijlage 20 zonder BGV wegens feiten van openbare orde. Als gevolg van deze beslissing werd betrokkene op dezelfde dag geschrapt uit het rijksregister wegens verlies verblijfsrecht. De beslissing bijlage 20 zonder BGV werd hem betekend op 04.04.2022. Betrokkene heeft vooralsnog geen nieuwe aanvraag gezinshereniging ingediend.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 08.09.2000 door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, door middel van kraak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 12.07.2001 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan het bezit van verdovende middelen, gebruik in groep van verdoovende middelen, feiten waarvoor hij op 01.10.2001 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel 5 jaren behalve 1 jaar.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan het bezit van verdovende middelen : bezit zonder vergunning (herhaling), feiten waarvoor hij op 13.12.2007 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een werkstraf van 180 uren (of vervangende gevangenisstraf: 15 maanden).
- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan het besturen van een voertuig in een toestand soortgelijk aan deze van dronkenschap, ten gevolge van het gebruik van verdovende middelen, het besturen van een motorvoertuig, zonder houder te zijn van een rijbewijs /voorlopig rijbewijs / scholingsbewijs, het besturen van een voertuig / een bestuurder met het oog op scholing begeleid spijs een vervallen verklaring van het recht tot sturen, geen bewijs van technische controle, feiten waarvoor hij op 24.02.2022 door de Nederlandstalige correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met het verlies van recht tot sturen – levenslang van alle categorieën.
- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot wanbedrijf - sturen tijdens verval, geen houder rijbewijs, dader, feiten waarvoor hij op 19.09.2022 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.
- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging to wanbedrijf - geen houder rijbewijs, dader, feiten waarvoor hij op 20.09.2022 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Er kan worden gesteld dat betrokkene een werkelijke bedreiging vormt voor de openbare orde. Het is zijn persoonlijk gedrag die ten grondslag ligt aan de misdrijven. De feiten van de tenlastelegging zijn steeds bewezen en hij handelde tevens als dader, bijgevolg werden de feiten hem steeds persoonlijk ten laste gelegd. Het gevaar dat van betrokkene uitgaat is nog steeds actueel.

Betrokkene heeft zich, gedurende het grootste deel van zijn volwassen leven schuldig gemaakt aan regelmatige en ernstige misdrijven die zich uitstrekken over een periode van meer dan 20 jaar, zonder dat betrokkene ooit lessen trok uit eerdere veroordelingen. Nergens uit het dossier blijkt dat hij heden een nieuwe weg is ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Betrokkene werd binnen het jaar nadat hij op 24.02.2022 door de Nederlandstalige correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd, tweemaal opnieuw veroordeeld voor soortgelijke feiten. Zijn recht tot sturen werd hem levenslang ontnomen omdat hij onder invloed van verdovende middelen en zonder houder te zijn van een rijbewijs een voertuig bestuurde. Dit weerhield hem er echter niet van opnieuw achter het stuur te kruipen. Op zijn minst kan gezegd worden dat betrokkene een hardleerse recidivist is en dat hij op het gebied van strafbare feiten niet aan zijn proefstuk toe is. Het verblijf van betrokkene in België is een aaneenschakeling van strafbare feiten waarvan het merendeel druggerelateerd is. Naast de hierboven omschreven correctionele veroordelingen, is betrokkene namelijk nog het onderwerp geweest van meerdere strafbare feiten waarvoor hij door verscheidene politionele rechtbanken werd veroordeeld.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat hij een ernstig gevaar betekent voor de openbare orde en de veiligheid van het land. Het herhaaldelijk niet-respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de aard en de frequentie van de feiten, het totaal gebrek aan normbesef, zijn criminele ingesteldheid en het gegeven dat hij geen lessen lijkt te trekken uit zijn eerdere veroordelingen, mag er worden aangenomen dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft de vragenlijst hoorplicht ingevuld op 27.09.2022. Hij verklaart in 1994 per vliegtuig naar België te zijn gekomen met paspoort. Hij is momenteel in het bezit van een geldig Congolees paspoort, deze zou zich bevinden in de gevangenis. Hij laat weten dat hij geradieerd werd en dat hij zich niet opnieuw mag inschrijving in België. Betrokkene laat weten niet te lijden aan een ziekte die hem belet terug te keren naar zijn land van herkomst (Dem. Rep. Congo). Hij laat enkel weten daar niemand te kennen. Artikel 3 EVRM is bijgevolg niet van toepassing.

Betrokkene verklaart dat hij in het verleden een duurzame relatie had en getrouwd was in België, maar dat hij vervolgens scheidde. Zijn ex-vrouw, mevrouw [D.F.d.L.], overleed op 06.08.2020. Betrokkene stond na de scheiding nog steeds ingeschreven op hetzelfde domicilieadres als zijn ex-echtgenote in [...]. Hij verklaart hier nog steeds te wonen samen met zijn kinderen uit dit voormalig huwelijk. Betrokkene doet verder echter geen verklaring van een nieuwe duurzame relatie. Daar betrokkene niet in een nieuwe

duurzame relatie zit en zijn ex-echtgenote tevens overleden is, kan gesteld worden dat artikel 8 EVRM op dit vlak niet van toepassing is.

Betrokkene verklaart familie te hebben in België, namelijk een vader, moeder, zussen en een broer. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat hij familieleden heeft die op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Er kan bijgevolg geen band van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn familieleden worden afgeleid. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene laat verder weten vier kinderen te hebben waarvan er 3 meerderjarig zijn en 1 kind minderjarig, zijnde [No.J.F.E.K.K.]. Alle kinderen bezitten de Belgische nationaliteit en wonen samen op hetzelfde adres, namelijk in het huis van hun overleden moeder in [...]. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarige kinderen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Aangezien betrokkene op hetzelfde adres als zijn 4 kinderen verblijft, lijkt het erop dat hij zorgdrager is over zijn nog minderjarig kind. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Tot 06/08/2020 konden de kinderen nog beroep doen op de zorg van hun moeder, maar betrokkene bekommerde zich tot dan weinig over zijn gezin, gezien zijn opeenvolgende gerechtelijke antecedenten en levenswandel. Zoals hiervoor reeds werd aangehaald, vormt betrokkene niet enkel nog steeds een actueel gevaar voor de openbare orde, maar het vaderschap weerhoudt hem klaarblijkelijk niet van het herhaaldelijk plegen van strafbare feiten, waarmee hij telkens strafrechtelijke vervolging en detentie riskeert en daarmee niet in staat is om de dagelijkse zorg voor zijn kinderen op te nemen. Het zijn vooral de meerderjarige kinderen van betrokkene die voorzien in de zorg van zijn minderjarige zoon.

Aangezien redelijkerwijze mag verondersteld worden dat hij niet de enige zorgdrager voor de kinderen is, kan hij zich wel degelijk elders vestigen. Hij kan vanuit het buitenland financieel bijdragen aan het onderhouden van zijn kinderen. Contacten met hen kan hij onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Betrokkene toont geen dusdanige afhankelijkheid van de kinderen tegenover hem aan, waardoor zijn aanwezigheid in België niet onontbeerlijk is voor hun welbevinden.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden. Niets heeft hem ervan weerhouden om herhaaldelijk feiten van openbare orde te plegen. In hoeverre betrokkene daadwerkelijk de zorg heeft gedragen over zijn kinderen is dus ten eerste de vraag. Kennelijk hecht betrokkene zelf niet zo veel waarde aan zijn gezinsleven, zo niet zou toch mogen verwacht worden dat hij in het belang van zijn familie en gezin zich anders zou gedragen of toch op een bepaald moment de ommeslag zou hebben gemaakt om in hun belang te handelen en dus de Belgische strafrechterlijke bepalingen te respecteren om een stabiel gezinsleven te kunnen uitbouwen. Het hoger belang en het welzijn van de zijn minderjarig kind heeft een primordiaal, maar geen absoluut karakter. In de huidige omstandigheden wordt de gezinsband tussen betrokkene en zijn Belgische kinderen niet betwist. Het is bovendien niet onbelangrijk te melden dat omtrent de geschiktheid van betrokkene als vader ernstige twijfels bestaan. Als we kijken naar de economische situatie van betrokkene zien we dat hij amper in België gewerkt heeft. Zijn laatste officiële tewerkstelling dateert van 31/12/2011 en het is niet duidelijk wat actueel de bestaansmiddelen van betrokkene zijn om zowel in zijn eigen onderhoud als in het onderhoud van minstens zijn nog minderjarig kind te voorzien. Hoewel betrokkene momenteel nog steeds het voogdijerschap heeft over zijn minderjarig kind, moet er gewezen worden op het feit dat bij het Parket tegen betrokkene een procedure werd opgestart om hem te ontsetten uit zijn ouderlijke voogdij. Het Parket is van mening dat betrokkene niet in staat is om voor zijn kind te zorgen en dat de meerderjarige kinderen grotendeels instaan voor de zorg van hun minderjarig broertje. Er zou ook een oom zijn die soms tussenkomt in kader van handelingen die betrokkene niet kan uitvoeren als vader aangezien hij gevangen zit.

Tot slot laat betrokkene nog weten niet naar zijn herkomstland, Dem. Rep Congo, te willen terugkeren omdat hij daar niemand kent. Hij herhaalt dat zijn hele familie in België woont en dat hij met zijn kinderen samenwoont sinds zijn hun moeder overleden is en stelt dat dat hij er steeds geweest is sinds zij op de wereld kwamen. Een vrees voor terugkeer naar zijn herkomstland uit hij echter niet. Sinds zijn aankomst in het Rijk heeft betrokkene echter nooit een asielaanvraag ingediend. Artikel 3 EVRM is bijgevolg niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene deed een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn meerderjarig kind, [K.K.L.C.J.B.] op datum van 20.09.2021. Deze aanvraag werd hem op 18.03.2022 geweigerd door middel van een bijlage 20 zonder BGV wegens feiten van openbare orde. Als gevolg van deze beslissing werd betrokkene op dezelfde dag geschrapt uit het rijksregister wegens verlies verblijfsrecht. De beslissing bijlage 20 zonder BGV werd hem betekend op 04.04.2022. Betrokkene heeft voorts nog geen nieuwe aanvraag gezinshereniging ingediend.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 08.09.2000 door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.
- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, door middel van kraak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 12.07.2001 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden.
- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan het bezit van verdovende middelen, gebruik in groep van verodvende middelen, feiten waarvoor hij op 01.10.2001 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel 5 jaren behalve 1 jaar.
- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan het bezit van verdovende middelen : bezit zonder vergunning (herhaling), feiten waarvoor hij op 13.12.2007 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een werkstraf van 180 uren (of vervangende gevangenisstraf: 15 maanden).
- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan het besturen van een voertuig in een toestand soortgelijk aan deze van dronkenschap, ten gevolge van het gebruik van verdovende middelen, het besturen van

een motorvoertuig, zonder houder te zijn van een rijbewijs /voorlopig rijbewijs / scholingsbewijs, het besturen van een voertuig / een bestuurder met het oog op scholing begeleid spijs een vervallen verklaring van het recht tot sturen, geen bewijs van technische controle, feiten waarvoor hij op 24.02.2022 door de Nederlandstalige correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met het verlies van recht tot sturen – levenslang van alle categorieën.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot wanbedrijf - sturen tijdens verval, geen houder rijbewijs, dader, feiten waarvoor hij op 19.09.2022 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging to wanbedrijf - geen houder rijbewijs, dader, feiten waarvoor hij op 20.09.2022 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Er kan worden gesteld dat betrokkene een werkelijke bedreiging vormt voor de openbare orde. Het is zijn persoonlijk gedrag die ten grondslag ligt aan de misdrijven. De feiten van de tenlastelegging zijn steeds bewezen en hij handelde tevens als dader, bijgevolg werden de feiten hem steeds persoonlijk ten laste gelegd. Het gevaar dat van betrokkene uitgaat is nog steeds actueel.

Betrokkene heeft zich, gedurende het grootste deel van zijn volwassen leven schuldig gemaakt aan regelmatige en ernstige misdrijven die zich uitstrekken over een periode van meer dan 20 jaar, zonder dat betrokkene ooit lessen trok uit eerdere veroordelingen. Nergens uit het dossier blijkt dat hij heden een nieuwe weg is ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Betrokkene werd binnen het jaar nadat hij op 24.02.2022 door de Nederlandstalige correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd, tweemaal opnieuw veroordeeld voor soortgelijke feiten. Zijn recht tot sturen werd hem levenslang ontnomen omdat hij onder invloed van verdovende middelen en zonder houder te zijn van een rijbewijs een voertuig bestuurde. Dit weerhield hem er echter niet van opnieuw achter het stuur te kruipen. Op zijn minst kan gezegd worden dat betrokkene een hardleerse recidivist is en dat hij op het gebied van strafbare feiten niet aan zijn proefstuk toe is. Het verblijf van betrokkene in België is een aaneenschakeling van strafbare feiten waarvan het merendeel druggerelateerd is. Naast de hierboven omschreven correctionele veroordelingen, is betrokkene namelijk nog het onderwerp geweest van meerdere strafbare feiten waarvoor hij door verscheidene politionele rechtbanken werd veroordeeld.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat hij een ernstig gevaar betekent voor de openbare orde en de veiligheid van het land. Het herhaaldelijk niet-respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de aard en de frequentie van de feiten, het totaal gebrek aan normbesef, zijn criminele ingesteldheid en het gegeven dat hij geen lessen lijkt te trekken uit zijn eerdere veroordelingen, mag er worden aangenomen dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 08.09.2000 door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, door middel van vraak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 12.07.2001 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan het bezit van verdovende middelen, gebruik in groep van verdovende middelen, feiten waarvoor hij op 01.10.2001 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel 5 jaren behalve 1 jaar.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan het bezit van verdovende middelen : bezit zonder vergunning (herhaling), feiten waarvoor hij op 13.12.2007 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een werkstraf van 180 uren (of vervangende gevangenisstraf: 15 maanden).

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan het besturen van een voertuig in een toestand soortgelijk aan deze van dronkenschap, ten gevolge van het gebruik van verdovende middelen, het besturen van een motorvoertuig, zonder houder te zijn van een rijbewijs /voorlopig rijbewijs / scholingsbewijs, het besturen van een voertuig / een bestuurder met het oog op scholing begeleid spijs een vervallen verklaring van het recht tot sturen, geen bewijs van technische controle, feiten waarvoor hij op 24.02.2022 door de Nederlandstalige correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met het verlies van recht tot sturen – levenslang van alle categorieën.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot wanbedrijf - sturen tijdens verval, geen houder rijbewijs, dader, feiten waarvoor hij op 19.09.2022 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging to wanbedrijf - geen houder rijbewijs, dader, feiten waarvoor hij op 20.09.2022 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Er kan worden gesteld dat betrokkene een werkelijke bedreiging vormt voor de openbare orde. Het is zijn persoonlijk gedrag die ten grondslag ligt aan de misdrijven. De feiten van de tenlastelegging zijn steeds bewezen en hij handelde tevens als dader, bijgevolg werden de feiten hem steeds persoonlijk ten laste gelegd. Het gevaar dat van betrokkene uitgaat is nog steeds actueel.

Betrokkene heeft zich, gedurende het grootste deel van zijn volwassen leven schuldig gemaakt aan regelmatige en ernstige misdrijven die zich uitstrekken over een periode van meer dan 20 jaar, zonder dat betrokkene ooit lessen trok uit eerdere veroordelingen. Nergens uit het dossier blijkt dat hij heden een nieuwe weg is ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Betrokkene werd binnen het jaar nadat hij op 24.02.2022 door de Nederlandstalige correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd, tweemaal opnieuw veroordeeld voor soortgelijke feiten. Zijn recht tot sturen werd hem levenslang ontnomen omdat hij onder invloed van verdovende middelen en zonder houder te zijn van een rijbewijs een voertuig bestuurde. Dit weerhield hem er echter niet van opnieuw achter het stuur te kruipen. Op zijn minst kan gezegd worden dat betrokkene een hardleerse recidivist is en dat hij op het gebied van strafbare feiten niet aan zijn proefstuk toe is. Het verblijf van betrokkene in België is een aaneenschakeling van strafbare feiten waarvan het merendeel druggerelateerd is. Naast de hierboven omschreven correctionele veroordelingen, is betrokkene namelijk nog het onderwerp geweest van meerdere strafbare feiten waarvoor hij door verscheidene politionele rechtbanken werd veroordeeld.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat hij een ernstig gevaar betekent voor de openbare orde en de veiligheid van het land. Het herhaaldelijk niet-respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de aard en de frequentie van de feiten, het totaal gebrek aan normbesef, zijn criminele ingesteldheid en het gegeven dat hij geen lessen lijkt te trekken uit zijn eerdere veroordelingen, mag er worden aangenomen dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene deed een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn meerderjarig kind, [K.K.L.C.J.B.] op datum van 20.09.2021. Deze aanvraag werd hem op 18.03.2022 geweigerd door middel van een bijlage 20 zonder BGV wegens feiten van openbare orde. Als gevolg van deze beslissing werd betrokkene op dezelfde dag geschrapt uit het rijksregister wegens verlies verblijfsrecht. De beslissing bijlage 20 zonder

BGV werd hem betekend op 04.04.2022. Betrokkene heeft vooralsnog geen nieuwe aanvraag gezinshereniging ingediend.

Betrokkene heeft de vragenlijst hoorplicht ingevuld op 27.09.2022. Hij verklaart in 1994 per vliegtuig naar België te zijn gekomen met paspoort. Hij is momenteel in het bezit van een geldig Congolees paspoort, deze zou zich bevinden in de gevangenis. Hij laat weten dat hij geradieerd werd en dat hij zich niet opnieuw mag inschrijving in België. Betrokkene laat weten niet te lijden aan een ziekte die hem belet terug te keren naar zijn land van herkomst (Dem. Rep. Congo). Hij laat enkel weten daar niemand te kennen.

Tot slot laat betrokkene nog weten niet naar zijn herkomstland, Dem. Rep Congo, te willen terugkeren omdat hij daar niemand kent. Hij herhaalt dat zijn hele familie in België woont en dat hij met zijn kinderen samenwoont sinds zijn hun moeder overleden is en stelt dat dat hij er steeds geweest is sinds zij op de wereld kwamen. Een vrees voor terugkeer naar zijn herkomstland uit hij echter niet. Sinds zijn aankomst in het Rijk heeft betrokkene echter nooit een asielaanvraag ingediend. Artikel 3 EVRM is bijgevolg niet van toepassing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene deed een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn meerderjarig kind, [K.K.L.C.J.B.] op datum van 20.09.2021. Deze aanvraag werd hem op 18.03.2022 geweigerd door middel van een bijlage 20 zonder BGV wegens feiten van openbare orde. Als gevolg van deze beslissing werd betrokkene op dezelfde dag geschrapt uit het rijksregister wegens verlies verblijfsrecht. De beslissing bijlage 20 zonder BGV werd hem betekend op 04.04.2022. Betrokkene heeft vooralsnog geen nieuwe aanvraag gezinshereniging ingediend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Democratische Republiek Congo.”

1.8. Op dezelfde dag wordt eveneens een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd. Het betreft de tweede bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid

2.1. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, merkt de Raad op dat artikel 39/82 §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht moet zijn tegen een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Een inreisverbod is geen dergelijke maatregel. (zie ook: Grondwettelijk Hof nr. 141/2018 van 18 oktober 2018)

De vordering tot schorsing is, voor zover deze gericht is ten aanzien van het inreisverbod van 12 januari 2023, niet ontvankelijk.

De middelen die gericht zijn tegen het inreisverbod worden in de huidige zaak dan ook niet besproken.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend op 17 januari 2023 daar waar de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht op 12 januari 2023. Aldus is het ingediend binnen de termijn van tien dagen voorzien in artikel 39/82, §2, vierde lid, van de vreemdelingenwet.

Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugleiding die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. De voorwaarde van de middelen

3.3.1. Verzoeker voert ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten twee middelen aan die hij als volgt uiteenzet:

« 5. A. Le requérant prend un premier moyen fondé sur la violation des articles 7, alinéa 1, 1° et 3°, 62, 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de la violation des principes généraux de droit et plus particulièrement, le principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause, de l'erreur d'appréciation

Attendu que la motivation de la première décision attaquée, fondée sur l'article 7, alinéa , 1° et 3° de la loi, est ainsi résumée :

« N'est pas en possession d'un visa valable ou d'un permis de séjour valable au moment de son arrestation...l'intéressé a introduit une demande de séjour en qualité d'ascendant de l'enfant [K.K.L.C.] en date du 20.09.2021. Cette demande a été rejeté au moyen d'une annexe 20 sans ordre de quitter le territoire... »

Alors que suivant l'article 41 de la loi du 15/12/1980 :

§ 2. Le droit d'entrée est reconnu aux membres de la famille d'un citoyen de l'Union visés à l'article 40bis, § 2, qui ne sont pas citoyens de l'Union sur présentation d'un passeport en cours de validité revêtu, le cas échéant, d'un visa d'entrée en cours de validité, conformément au règlement (UE) 2018/1806 du Parlement européen et du Conseil du 14 novembre 2018 fixant la liste des pays tiers dont les ressortissants sont soumis à l'obligation de visa pour franchir les frontières extérieures des Etats membres et la liste de ceux dont les ressortissants sont exemptés de cette obligation.

Que suivant l'article 40bis, §2 :

§ 2. Sont considérés comme membres de famille du citoyen de l'Union :...

5° le père ou la mère d'un citoyen de l'Union européenne mineur d'âge visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 2° pour autant que ce dernier soit à sa charge et qu'il en ait effectivement la garde.

Que tel est le cas du requérant qui dispose d'un passeport en cours de validité ;

Alors que cette décision de refus de séjour ne concernait que le 3è enfant devenu entretemps majeur;

Que si le requérant n'a pas introduit de recours contre cette décision de refus de séjour, celle-ci n'est pas assortie d'un ordre de quitter le territoire et ne peut ainsi valablement justifier les décisions attaquées ;

Alors que le requérant peut se prévaloir d'un droit au séjour en qualité de parent de [No.], son dernier enfant toujours mineur ;

Qu'il n'est ainsi pas établi que la partie adverse a fait correcte application des dispositions précitées ;

Alors que le requérant a déjà purgé toutes les peines auxquelles il a été condamné de sorte qu'il ne peut plus être considéré comme une menace à l'ordre public ;

Qu'il a par ailleurs bénéficié d'une libération anticipée, ce qui démontre sa capacité à la réintégration ;

Que dans les circonstances actuelles, les décisions attaquées constituent une double peine aux conséquences incommensurables ;

Alors que la décision attaquée repose sur une erreur d'appréciation de la situation familiale du requérant ;

Que le principe de bonne administration repose, notamment, sur le principe selon lequel l'autorité administrative doit préparer avec soin ses décisions ;

Que ce principe requiert de l'administration qu'elle ne prenne de décision qu'en pleine connaissance de cause, après avoir recueilli soigneusement toutes les informations et précautions nécessaires ;

Que le devoir de soin impose à l'Autorité de travailler soigneusement lorsqu'elle analyse les circonstances de la cause et de veiller à ce que toutes les données utiles fournies soient objectivement appréciées afin que sa décision puisse se former après une appréciation convenable de toutes les données utiles à la cause ;

Que tel n'est pas le cas en l'espèce ;

Que le requérant est né en 1981, est venu enfant en Belgique, accompagnant toute sa famille venue du Congo ;

Que par sa relation avec Madame [D.F.] de nationalité belge, il est père de quatre enfants belges ;

Que si les 3 premiers sont devenus majeurs, l'enfant [No.] est aujourd'hui âgé de 10 ans ;

Attendu en effet que l'article 74/13 de la loi invite la partie adverse à une condition supplémentaire avant de prendre pareille décision :

Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné.

Qu'il n'est pas établi que la partie adverse a correctement tenu compte de la situation familiale du requérant ;

Qu'en effet selon la partie adverse, le requérant a répondu à une liste de questions en date du 27.09.2022 conformément aux dispositions de l'article 74/13 de la loi de sorte que les décisions attaquées sont valablement motivées;

Alors que les décisions attaquées sont principalement fondées sur l'interprétation arbitraire de ces réponses ;

Alors que contrairement aux affirmations de la partie adverse, il est utile de signaler que le requérant est venu mineur, accompagné de son père, sa mère, ses sœurs et son frère ;

Qu'il n'est jamais retourné au Congo qu'il ne connaît plus par ailleurs ;

Alors que le requérant garde un contact régulier avec tous les membres de sa famille qui lui viennent en aide depuis le décès de son ex-épouse ;

Alors que malgré le divorce, les ex-époux ont mené vie commune de sorte que Monsieur [K.] et Madame [D.F.] résidaient bien à [...] avec leurs 4 enfants ;

Que contrairement aux affirmations, le requérant n'a jamais quitté le domicile familial malgré l'absence d'une inscription administrative;

Que comme on peut le constater sur son extrait du RN en annexe, le requérant a toujours vécu à [...] ;

Qu'il s'agit de la dernière adresse de son ex-épouse décédée et des enfants comme il ressort de leur dernière composition de ménage (voir annexe) ;

Qu'ainsi, Monsieur [K.] n'a jamais vécu loin de ses enfants et surtout de son enfant mineur [No.] Jacques dont il est particulièrement proche ;

Alors que le requérant a toujours gardé son domicile (centre de ses intérêts) avec ses 4 enfants à [...] et s'occupe de son enfant mineur [No.] depuis le décès de sa mère ;

Qu'il se réserve le droit de le démontrer le cas échéant par des témoignages ;

Qu'en l'espèce, l'on peut présumer que la partie adverse se construit sa propre interprétation suite à la radiation administrative du requérant alors que celle-ci n'est qu'une mesure administrative consécutive à une décision de refus de séjour fondé sur l'article 40 ter (ascendant d'enfant belge) ;

Qu'il y a ainsi application erronée de l'article 74/13 de la loi du 15/12/1980, et par voie de conséquence, violation de l'article 62 de la loi ;

« 5. B. Le requérant prend un deuxième moyen fondé sur la violation des articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales (adoptée le 04/11/1950)

Attendu qu'il est manifestement établi que le requérant est ascendant d'un enfant belge dont il n'est pas séparé malgré l'absence d'un titre de séjour;

Attendu que force est de reconnaître qu'en l'espèce, un retour de la partie requérante au Congo mais privé de la garantie de pouvoir revenir en Belgique, serait une démarche d'une ampleur disproportionnée par rapport aux exigences de sa vie de famille ;

Qu'au regard de nombreuses condamnations pénales qui le concernent, il est permis de penser qu'il sera particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans le pays de refoulement ;

Que le risque de porter atteinte à l'unité familiale, l'intérêt supérieur de l'enfant doivent guider pareille mesure ;

Que la partie adverse n'en a pas correctement tenu compte lorsqu'elle apprécie l'effectivité de la vie familiale du requérant;

Attendu que les décisions attaquées, avec leur lot des mesures de contrainte notamment la privation de liberté en vue du refoulement, ne se justifient nullement au regard de la situation personnelle et familiale de la partie requérante ;

Qu'envisager le refoulement accompagné d'une interdiction d'entrée de 8 ans, en toute connaissance de cause constituerait manifestement un traitement inhumain et dégradant (article 3 CEDH) ;

Ce faisant l'autorité administrative risque d'imposer à la requérante un traitement inhumain ;

Qu'une telle décision manifestement arbitraire viole gravement la Convention de Sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales, tout particulièrement en ses articles 3 et 8 ;

3.3.2. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid 1° en 3° van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het motief overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1°, dat inhoudt feit dat verzoeker zonder geldige documenten op het grondgebied verblijft, voert verzoeker aan dat artikel 41 van de vreemdelingenwet bepaalt dat hij, als vader van een Belgisch minderjarig kind zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, het recht op binnenkomst heeft op voorlegging van een geldig paspoort.

Met betrekking tot de motieven van openbare orde, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 3°, voert verzoeker aan dat hij reeds een gevangenisstraf heeft ondergaan en dat hij de bestreden beslissing ervaart als een tweede strafsancie. Hij betoogt dat hij reeds een straf heeft uitgezeten en dat hij daarom geen gevaar meer vormt voor de openbare orde.

Verzoeker betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met verzoekers familiale situatie, in het bijzonder het feit dat hij in België vier kinderen heeft, waarvan één minderjarige. Hij heeft steeds samengewoond met zijn gezin. Hij betoogt ook dat hij naar België is gekomen als minderjarige en dat hij geen banden meer heeft in Congo.

In het tweede middel vervolgt verzoeker dat de bestreden beslissing disproportioneel is ten aanzien van de schade die aan het gezinsleven berokkend wordt. Verzoeker voert aan dat dit niet alleen een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, maar dat een scheiding van zijn kinderen gedurende acht jaar, ook een vernederende en onmenselijke behandeling vormt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.3.3. De Raad merkt op dat verzoeker actueel niet beschikt over een recht op verblijf als familielid van een Belg. Dit verblijf werd gesupprimeerd in 2018. Een aanvraag van een verblijfskaart als vader van

een minderjarig Belgisch kind werd geweigerd bij beslissing van 18 maart 2022 (bijlage 20). Er blijkt ook niet dat actueel nog een verzoek om een verblijfskaart op grond van artikel 40ter *iuncto* 40bis van de vreemdelingenwet aanhangig zou zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij verblijfsrechtelijk de hoedanigheid heeft van een familielid van een Belg. Bovendien stelt artikel 41 van de vreemdelingenwet de verzoeker, een Congolees burger, niet vrij van het beschikken over binnenkomstdocumenten, zijnde een paspoort en een visum. Verzoeker weerlegt niet het motief op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, het gevaar voor de openbare orde, motiveert de bestreden beslissing als volgt:

*“- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 08.09.2000 door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.
- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 12.07.2001 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden.*

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan het bezit van verdovende middelen, gebruik in groep van verdovende middelen, feiten waarvoor hij op 01.10.2001 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel 5 jaren behalve 1 jaar.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan het bezit van verdovende middelen : bezit zonder vergunning (herhaling), feiten waarvoor hij op 13.12.2007 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een werkstraf van 180 uren (of vervangende gevangenisstraf: 15 maanden).

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan het besturen van een voertuig in een toestand soortgelijk aan deze van dronkenschap, ten gevolge van het gebruik van verdovende middelen, het besturen van een motorvoertuig, zonder houder te zijn van een rijbewijs /voorlopig rijbewijs / scholingsbewijs, het besturen van een voertuig / een bestuurder met het oog op scholing begeleid spijs een vervallen verklaring van het recht tot sturen, geen bewijs van technische controle, feiten waarvoor hij op 24.02.2022 door de Nederlandstalige correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met het verlies van recht tot sturen – levenslang van alle categorieën.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot wanbedrijf - sturen tijdens verval, geen houder rijbewijs, dader, feiten waarvoor hij op 19.09.2022 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot wanbedrijf - geen houder rijbewijs, dader, feiten waarvoor hij op 20.09.2022 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Er kan worden gesteld dat betrokkene een werkelijke bedreiging vormt voor de openbare orde. Het is zijn persoonlijk gedrag die ten grondslag ligt aan de misdrijven. De feiten van de tenlastelegging zijn steeds bewezen en hij handelde tevens als dader, bijgevolg werden de feiten hem steeds persoonlijk ten laste gelegd. Het gevaar dat van betrokkene uitgaat is nog steeds actueel.

Betrokkene heeft zich, gedurende het grootste deel van zijn volwassen leven schuldig gemaakt aan regelmatige en ernstige misdrijven die zich uitstrekken over een periode van meer dan 20 jaar, zonder dat betrokkene ooit lessen trok uit eerdere veroordelingen. Nergens uit het dossier blijkt dat hij heden een nieuwe weg is ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Betrokkene werd binnen het jaar nadat hij op 24.02.2022 door de Nederlandstalige correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd, tweemaal opnieuw veroordeeld voor soortgelijke feiten. Zijn recht tot sturen werd hem levenslang ontnomen omdat hij onder invloed van verdovende middelen en zonder houder te zijn van een rijbewijs een voertuig bestuurde. Dit weerhield hem er echter niet van opnieuw achter het stuur te kruipen. Op zijn minst kan gezegd worden dat betrokkene een hardleerse recidivist is en dat hij op het gebied van strafbare feiten niet aan zijn proefstuk toe is. Het verblijf van betrokkene in België is een aaneenschakeling van strafbare feiten waarvan het merendeel druggerelateerd is. Naast de hierboven omschreven correctionele veroordelingen, is betrokkene namelijk nog het onderwerp geweest van meerdere strafbare feiten waarvoor hij door verscheidene politieveld rechtbanken werd veroordeeld.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat hij een ernstig gevaar betekent voor de openbare orde en de veiligheid van het land. Het herhaaldelijk niet-respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de aard en de frequentie van de feiten, het totaal gebrek aan normbesef, zijn criminele ingesteldheid en het gegeven dat hij geen lessen lijkt te trekken uit zijn eerdere veroordelingen, mag er worden aangenomen dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.”

Verzoeker betwist deze feitelijke vaststellingen niet. Hoewel sommige feiten zich zeer lang geleden afspeelden, blijkt toch een grote continuïteit uit deze feiten en wijst de verwerende partij terecht op het ongewijzigd gedrag van verzoeker gedurende meer dan twintig jaar en het steeds herhalend karakter van de strafbare feiten. Ook de meest recente feiten betreffen het besturen van een voertuig onder invloed van verdovende middelen, zonder bewijs van technische controle en ondanks een levenslang rijverbod en het meermaals besturen van een voertuig zonder rijbewijs. Verzoeker brengt geen enkele aanwijzing aan dat zijn gedrag zou zijn gewijzigd. Dat verzoeker de bestreden beslissing subjectief aanvoelt als een nieuwe strafsanctie, houdt niet in dat op kennelijk onredelijke of disproportionele wijze zou zijn geoordeeld dat uit verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid blijkt.

3.3.4. Met betrekking tot verzoekers gezinsleven, blijkt uit de gegevens van de zaak dat verzoeker in België verblijft sedert 1994 en dat hij van 2007 tot 2018 in het bezit was van een F-kaart. Verzoeker was lange tijd gehuwd en heeft uit dit huwelijk vier kinderen van Belgische nationaliteit, met wie hij steeds heeft samengewoond. Het jongste kind is actueel minderjarig. Er dient dan ook te worden aanvaard dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het gezinsleven, in de zin van artikel 8.2. van het EVRM. Zoals hoger al aangestipt, vindt de bestreden beslissing steun in de wet en streeft zij een door artikel 8.2 van het EVRM toegelaten doelstelling na; met name de bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat de volgende proportionaliteitsafweging:

“Betrokkene verklaart dat hij in het verleden een duurzame relatie had en getrouwd was in België, maar dat hij vervolgens scheidde. Zijn ex-vrouw, mevrouw [D.F.d.L.], overleed op 06.08.2020. Betrokkene stond na de scheiding nog steeds ingeschreven op hetzelfde domicilieadres als zijn ex-echtgenote in [...]. Hij verklaart hier nog steeds te wonen samen met zijn kinderen uit dit voormalig huwelijk. Betrokkene doet verder echter geen verklaring van een nieuwe duurzame relatie. Daar betrokkene niet in een nieuwe duurzame relatie zit en zijn ex-echtgenote tevens overleden is, kan gesteld worden dat artikel 8 EVRM op dit vlak niet van toepassing is.

Betrokkene verklaart familie te hebben in België, namelijk een vader, moeder, zussen en een broer. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat hij familieleden heeft die op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Er kan bijgevolg geen band van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn familieleden worden afgeleid. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene laat verder weten vier kinderen te hebben waarvan er 3 meerderjarig zijn en 1 kind minderjarig, zijnde [No.J.F.E.K.K.]. Alle kinderen bezitten de Belgische nationaliteit en wonen samen op hetzelfde adres, namelijk in het huis van hun overleden moeder in [...]. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt

aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarige kinderen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Aangezien betrokkene op hetzelfde adres als zijn 4 kinderen verblijft, lijkt het erop dat hij zorgdrager is over zijn nog minderjarig kind. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Tot 06/08/2020 konden de kinderen nog beroep doen op de zorg van hun moeder, maar betrokkene bekommerde zich tot dan weinig over zijn gezin, gezien zijn opeenvolgende gerechtelijke antecedenten en levenswandel. Zoals hiervoor reeds werd aangehaald, vormt betrokkene niet enkel nog steeds een actueel gevaar voor de openbare orde, maar het vaderschap weerhoudt hem klaarblijkelijk niet van het herhaaldelijk plegen van strafbare feiten, waarmee hij telkens strafrechtelijke vervolging en detentie riskeert en daarmee niet in staat is om de dagelijkse zorg voor zijn kinderen op te nemen. Het zijn vooral de meerderjarige kinderen van betrokkene die voorzien in de zorg van zijn minderjarige zoon.

Aangezien redelijkerwijze mag verondersteld worden dat hij niet de enige zorgdrager voor de kinderen is, kan hij zich wel degelijk elders vestigen. Hij kan vanuit het buitenland financieel bijdragen aan het onderhouden van zijn kinderen. Contacten met hen kan hij onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Betrokkene toont geen dusdanige afhankelijkheid van de kinderen tegenover hem aan, waardoor zijn aanwezigheid in België niet onontbeerlijk is voor hun welbevinden.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden. Niets heeft hem ervan weerhouden om herhaaldelijk feiten van openbare orde te plegen. In hoeverre betrokkene daadwerkelijk de zorg heeft gedragen over zijn kinderen is dus ten eerste de vraag. Kennelijk hecht betrokkene zelf niet zo veel waarde aan zijn gezinsleven, zo niet zou toch mogen verwacht worden dat hij in het belang van zijn familie en gezin zich anders zou gedragen of toch op een bepaald moment de ommeslag zou hebben gemaakt om in hun belang te handelen en dus de Belgische strafrechtelijke bepalingen te respecteren om een stabiel gezinsleven te kunnen uitbouwen. Het hoger belang en het welzijn van de zijn minderjarig kind heeft een primordiaal, maar geen absoluut karakter. In de huidige omstandigheden wordt de gezinsband tussen betrokkene en zijn Belgische kinderen niet betwist. Het is bovendien niet onbelangrijk te melden dat omtrent de geschiktheid van betrokkene als vader ernstige twijfels bestaan. Als we kijken naar de economische situatie van betrokkene zien we dat hij amper in België gewerkt heeft. Zijn laatste officiële tewerkstelling dateert van 31/12/2011 en het is niet duidelijk wat actueel de bestaansmiddelen van betrokkene zijn om zowel in zijn eigen onderhoud als in het onderhoud van minstens zijn nog minderjarig kind te voorzien. Hoewel betrokkene momenteel nog steeds het voogdijchap heeft over zijn minderjarig kind, moet er gewezen worden op het feit dat bij het Parket tegen betrokkene een procedure werd opgestart om hem te ontsetten uit zijn ouderlijke voogdij. Het Parket is van mening dat betrokkene niet in staat is om voor zijn kind te zorgen en dat de meerderjarige kinderen grotendeels instaan voor de zorg van hun minderjarig broertje. Er zou ook een oom zijn die soms tussenkomt in kader van handelingen die betrokkene niet kan uitvoeren als vader aangezien hij gevangen zit.

Tot slot laat betrokkene nog weten niet naar zijn herkomstland, Dem. Rep Congo, te willen terugkeren omdat hij daar niemand kent. Hij herhaalt dat zijn hele familie in België woont en dat hij met zijn kinderen samenwoont sinds zijn hun moeder overleden is en stelt dat dat hij er steeds geweest is sinds zij op de wereld kwamen. Een vrees voor terugkeer naar zijn herkomstland uit hij echter niet. Sinds zijn aankomst in het Rijk heeft betrokkene echter nooit een asielaanvraag ingediend. Artikel 3 EVRM is bijgevolg niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/13."

De Raad merkt op dat de band die ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band is die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte. (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Deze band tussen kind en ouder blijft bestaan, zelfs als de ouders op het moment van de geboorte niet langer samenleven of de relatie is beëindigd. (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, 44). Artikel 8 van het EVRM verleent echter geen enkele categorie vreemdelingen een absoluut recht op niet-uitwijzing.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest Boulif (EHRM, 2 augustus 2001, Boulif/Zwitserland) de criteria opgesomd die moeten worden gehanteerd om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel nodig was in een democratische samenleving en in verhouding was tot het legitieme nagestreefde doel. Deze criteria – die worden weergegeven in paragraaf 48 van het arrest – zijn de volgende:

- de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- de duur van het verblijf in het gastland;
- het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- de nationaliteit van alle betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging)
- de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd; en
- de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst/bestemming, dit zijn belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst moeilijk maken. In de woorden van het EHRM kan sprake zijn van een 'certain degree of hardship'.
- bijzondere omstandigheden, zoals medische elementen.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner volgt dat naast de Boulif-criteria ook in de belangenafweging moet worden betrokken, voor zover van toepassing op de voorliggende zaak:

- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; en
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst. (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de kinderen tot 6 augustus 2020 beroep konden doen op de zorg van hun moeder, maar dat verzoeker zich weinig lijkt te hebben bekommerd over zijn gezin, gelet op zijn gerechtelijke antecedenten en levenswandel. Het vaderschap lijkt hem er niet van te weerhouden herhaaldelijk strafbare feiten te plegen, zodat hij telkens strafrechtelijke vervolging en detentie riskeert en niet in staat is om de dagelijkse zorg voor zijn kinderen op te nemen. Het blijken dan ook vooral de meerderjarige kinderen van verzoeker te zijn die voorzien in de zorg van zijn minderjarige zoon. De bestreden beslissing besluit dan ook dat hij niet de enige zorgdrager voor de kinderen is, zodat hij zich elders kan vestigen en uit het buitenland financieel kan bijdragen aan het onderhouden van zijn kinderen. Contacten met hen kan hij onderhouden via moderne communicatiemiddelen. De bestreden beslissing besluit dat er geen zodanige afhankelijkheid blijkt waaruit volgt dat verzoekers aanwezigheid in België onontbeerlijk is voor het welzijn van de kinderen. De bestreden beslissing vervolgt dat uit verzoekers keuzes niet blijkt dat hij er veel belang aan hechtte een stabiel gezinsleven uit te bouwen. Er blijkt dat verzoeker sedert 31 december 2011 niet meer gewerkt heeft in België, zodat niet duidelijk is hoe verzoeker actueel in zijn onderhoud en dat van zijn nog minderjarig kind voorziet. Er wordt ook op gewezen dat het parket een procedure heeft opgestart om verzoeker te ontsetten uit zijn ouderlijke voogdij. Het parket is van oordeel dat verzoeker niet in staat is om voor zijn kind te zorgen en dat de meerderjarige kinderen grotendeels instaan voor de zorg van hun minderjarig broertje. Er zou ook een oom zijn die tussenkomt in kader van handelingen die betrokkene niet kan uitvoeren als vader aangezien hij gevangen zit. Met betrekking tot de banden met Congo, motiveert de beslissing dat er geen vrees voor terugkeer blijkt te zijn. Verzoeker blijkt ook niet te lijden aan een medische aandoening. Dienvolgens wordt in de

bestreden beslissing besloten dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de nationale veiligheid superieur is aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Verzoeker voert in zijn betoog geen geconcretiseerde elementen aan die deze belangenafweging kunnen weerleggen. Waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij gedurende een zeer lange periode zijn kinderen niet zal zien, wat volgens hem niet alleen een schending van artikel 8 maar ook van artikel 3 van het EVRM inhoudt, merkt de Raad op dat hij zich daarmee in wezen richt tegen het inreisverbod van acht jaar. Dit is niet het gevolg van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het staat verzoeker vrij om tegen dit inreisverbod een beroep tot nietigverklaring in te dienen.

De middelen zijn niet ernstig.

3.4. Er werden geen ernstige middelen aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

C. VERHAERT